

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 K 125528 20 Kž 2

Novi Travnik, 19.01.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Zuhdije Ćosić kao predsjednika vijeća, Darmina Avdić i Lazarele Porić, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Samre Šiljak, u krivičnom predmetu protiv optuženih M.L. i J. T., zbog krivičnog djela teške krađe u pokušaju iz člana 287. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 28. i 31. Krivičnog zakona Federacije BiH, odlučujući o žalbi Kantonalnog tužilaštva Travnik izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 125528 20 K 2 od 12.10.2020. godine, primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, na sjednici vijeća održanoj dana 19.01.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba Kantonalnog tužilaštva Travnik odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 125528 20 K 2 od 12.10.2020. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 125528 20 K 2 od 12.10.2020. godine optuženi M. L. i J. T., primjenom odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, oslobođeni su od optužbe da su počinili krivično djelo teške krađe u pokušaju iz člana 287. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 28. i 31. Krivičnog zakona Federacije BiH. Istom presudom je odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava, a da se oštećeni „T. P.“ sa imovinskopравnim zahtjevom u cijelosti upućuje na parnični postupak.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavilo Kantonalno tužilaštvo Travnik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i da se odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

Optuženi su preko svog zajedničkog branioca Emira Burak, advokata iz Travnika podnijeli odgovor na žalbu kantonalnog tužioca tako što se u odgovoru ista žalba ocjenjuje kao neosnovana iz razloga što je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje na osnovu kojeg je izveo pravilan zaključak kako nije dokazano da su optuženi počinili predmetno krivično djelo.

Obzirom da su kantonalni tužilac u žalbi i branilac u odgovoru na žalbu tražili da budu obaviješteni o sjednici vijeća, to je ista zakazana i održana dana 19.01.2021. godine na koju nisu pristupili uredno obaviješteni kantonalni tužilac, branilac i optuženi u čijem odsustvu je, sukladno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana sjednica vijeća.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, sukladno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Obrazlažući žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja kantonalni tužilac nalazi da je prvostepeni sud, nakon provedenog dokaznog postupka, pogrešno utvrdio činjenično stanje, te izveo pogrešan zaključak kako nema dovoljno dokaza da su optuženi počinili krivično djelo koje im se stavlja na teret za šta se tužilac u žalbi uglavnom poziva na iskaze saslušanih svjedoka odnosno policajaca E. Z. i F. Š. uz tvrdnju da je svjedok E. Z. jasno i na uvjerljiv način opisao mjesto, vrijeme i način izvršenja predmetnog krivičnog djela od strane optuženih, a što je potvrdio i svjedok F. Š., pa se u nastavku žalbe u bitnom prenosi dio iskaza svjedoka E. Z. koji je prema žalbi kazao da je mjesto gdje je vidio optužene bilo dobro osvijetljeno, da je tu noć radio zajedno sa kolegom F. Š., da su bili u blizini mjesta izvršenja djela odnosno kod kioska u ulici ...kada su vidjeli dva lica kako bježe, da su se za istim odmah uputili, da je optuženog J. T. vidio kako bježi i da na sebi ima duksericu kakvu je imao i kada su optužene zaustavili u vozilu, da je optuženi J.T. iste fizičke konstitucije kao osoba koja je bježala, da u blizini izvršenja djela nije zatečeno ni jedno drugo lice, te da su identitet drugog počinioca utvrdili uvidom u ličnu kartu druge osobe u vozilu koje su zaustavili, a to je optuženi M. L..

Žalbom se dalje ističe da su navodi svjedoka E. Z. potvrđeni iskazom svjedoka F. Š. koji je potvrdio da je tu noć radio sa kolegom E. Z., da su oko 00,45 sati u ulici ... primijetili nepoznatu mušku osobu kako trči preko parka ispred kafea „P.“, da su se on i kolega dali u obilazak nakon što su prethodno primijetili da je na kiosku „T. P.“ odvaljen lim o čemu su obavijestili dežurnog u policijskoj stanici, da su ubrzo primijetili putničko vozilo marke Peugeot u kojem su se nalazile dvije nepoznate muške osobe, da su ih pozvali da izađu iz vozila, da je jedan od njih na sebi imao duksericu, da su u vozilu pronašli zeljastu materiju koja je ličila na marihuanu, da je ovaj svjedok na izričit upit tužioca, da li je osoba koja je bježala preko parka prisutna u sudnici, odgovorio da jeste rukom pokazujući optuženog M. L., a nakon predodjenja službene zabilješke naveo je da se radi o optuženom J. T.

Na kraju žalbe se zaključuje kako su iskazi navedena dva svjedoka pouzdani, jasni i sa puno detalja i pojašnjenja zbog čega tužilaštvo smatra da se na takvim iskazima može bazirati osuđujuća presuda, jer tome u prilog idu i materijalni dokazi koje je sud prihvatio kao jasne i autentično zabilježene od strane službenih osoba, te konačno ako to i nije dovoljno da se oglasi krivim optuženi M. L. onda svakako jeste da se donese osuđujuća presuda u odnosu na optuženog J. T., a oslobađajuća za optuženog M. L.

Prednji žalbeni prigovori se od strane ovog suda ocjenjuju kao neosnovani. Naime, nižestepeni sud, prije izvođenja konačnog činjeničnog zaključka kako nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo koje im se stavlja na teret, u skladu sa članom 296. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH savjesno i detaljno vrši ocjenu i iskaza svjedoka F. Š. i E. Z., pa tako u obrazloženju osporene presude ističe da iz njihovih iskaza proizilazi kako su primijetili jednu osobu da se trčeći udaljava od

kioska u koji se pokušala izvršiti provala, da su istu osobu izgubili iz vida, da ni jedna od ovih svjedoka nije vidio lice osobe koja se udaljava već samo da je ta osoba na sebi imala duksericu i da je bila krupnije građe, zatim da su na udaljenosti od 150 do 200 metara od mjesta izvršenja djela u vozilu marke Peugeot zatekli optužene, da je svjedok F. Š. na glavnom pretresu pokazao na optuženog M. L. kao osobu koja je bježala od kioska dok je svjedok E. Z. na pretresu izjavio da se radi o optuženom J. T., da pregledom vozila u kojem su bili optuženi nisu našli nikakav predmet pogodan za izvršenje krivičnog djela koje se tereti, te da je od trenutka kada su uočili jednu osobu kako bježi preko parka do trenutka kada su pronašli optužene proteklo oko 10 minuta. Pri takvom sadržaju iskaza navedenih svjedoka prvostepeni sud zaključuje kako ti dokazi ne mogu predstavljati pouzdan osnov za nedvojbenu zaključak da su optuženi poduzeli radnje koje im se optužnicom stavlja na teret nego samo da se radi o pretpostavkama odnosno indicijama iz kojih se van svake razumne sumnje ne može zaključiti da su upravo optuženi ti koji su počinili predmetno krivično djelo, jer zato nema nikakvih drugih dokaza.

Ovakav zaključak se po nalaženju ovog suda pokazuje pravilan i utemeljen na izvedenim dokazima. Ovo iz razloga što između iskaza svjedoka F. Š. i E. Z., na čijim iskazima se u potpunosti zasniva žalba kantonalnog tužioca, postoje određene razlike, i to ne samo u sitnijim detaljima, koje te iskaze kao dokaze dovode u ozbiljnu i razumnu sumnju u pogledu njihove pouzdanosti i uvjerljivosti. Naime, svjedok F. Š. je kazao da su on i njegov kolega dolaskom u blizinu mjesta izvršenja djela vidjeli jednu mušku osobu kako trči preko parka, dok je svjedok E. Z. na upit tužioca u tri odgovora kazao da su to veće uočili lica pored kioska da bježi kroz dio grada, da je jedno od ta dva lica koja bježe bio krupniji srednjeg rasta, a drugi višji i mršaviji, ponovo potvrđujući da su vidjeli dva lica. Ono što je kao razlika između iskaza ova dva svjedoka posebno bitno, a što primjećuje i nižestepeni sud jeste to da svjedok F. Š. na glavnom pretresu kategorično tvrdi da je optuženi M. L. osoba koja je bježala preko parka pokazujući pri tome na ovog optuženog, dok svjedok E. Z. također na glavnom pretresu, kao osobu koja je bježala od mjesta izvršenja djela, pokazuje na optuženog M. L.

Prema tome, kada prema stanju u spisu proizilazi da svjedoci na koje se poziva žalba u pogledu određenih bitnih detalja, konkretno identiteta osobe koja je bježala i na sebi imala duksericu, različito iskazuju, da je dukserica uobičajen odjevni predmet, a da ni jedan od ova dva svjedoka ne preciziraju boju te dukserice ili kakav drugi detalj na osnovu čega bi se dodatno potvrdilo da je dukserica u kojoj je jedno lice bježalo i dukserica koju je na sebi imao jedan od optuženih, isti odjevni predmet, potom da svjedoci ni kod optuženih niti u njihovoj blizini nisu pronašli nikakav predmet koji bi po svojim svojstvima bio pogodan da se izvrši oštećenje zadnje strane kioska, a prema izgledu tog oštećenja i na fotodokumentaciji očigledno je da se isto nije moglo načiniti bez takvog sredstva, da su optuženi pronašli u drugoj ulici tj. P. S. i to ne u vozilu koje se prethodno kretalo i koje su zaustavili, a ne koje je stajalo u mjestu, te konačno da nisu vidjeli lice osobe koja bježi i da nema drugih dokaza koji ukazuju na identitet optuženih kao počinilaca, onda činjenično stanje koje je od strane prvostepenog suda potpuno utvrđeno i po nalaženju ovog suda ne daje osnova za izvođenje zaključka prema kojem se sa potpunom sigurnošću može utvrditi da su upravo optuženi ti koji su pokušali izvršiti provalnu krađu u navedeni kiosk i da stepen utvrđenog činjeničnog stanja doseže samo domen indicija koje ne isključuju mogućnost drugačijeg načina izvršenja djela u pogledu počinioca osim onog koji je naveden u optužnici.

Sve prednje je razlogom da se žalba kantonalnog tužioca ocijeni neosnovanom kada je u pitanju žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a isto tako žalba tužioca i u odnosu na žalbeni osnov nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja obzirom da se žalbom konkretno ne navodi koji je to dokaz bilo neophodno izvesti, a što bi bilo od odlučnog značaja za potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, zbog čega je predmetnu žalbu kao takvu bilo nužno odbiti primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i potvrditi prvostepenu presudu.

Zapisničar
Samra Šiljak

Predsjednik vijeća
Zuhdija Ćosić

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.